УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го ТРАВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 2, 1969 No. 81. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 1 травня 1969

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ ЗАЯВИВ, що він погоджується дещо змінити програму вишколу офіцерів резерви, проти якої тепер відбуваються демонстрації в деяких університетах і коледжах. Секретар оборони Мелвін Р. Лерд сказав, що можливі деякі зміни в цій програмі, але його Департмент не погодиться на ліквідацію можливости вишколювати офіцерів резерви в академічних школах. Асистент секретаря оборони Роджер Келлі заявив, що можливі такі зміни в цій програмі: 1. Деякі предмети могли б викладати професори коледжів, а не військовики. 2. Дещо з програми вишколу перенеслося б на той час, коли кандидати на офіцерів будуть виконувати військову службу. 3. Перенести частину вишколу на вакаційні місяці.

ПРОВІДНИК РЕСПУБЛІКАНЦІВ В ПАЛАТІ Репрезентантів конґресмен Джералд Форд гостро виступив проти тих членів Конґресу, які критикують оборонну протиракетну систему Сейфґард, закидаючи їм те, що вони хочуть, щоб ЗСА односторонно роззброїлися. Конґресмен Форд виступив і проти тих, які критикують проєкт будувати стратегічні бомбовики та хемічно - біологічну війну. Форд сказав: „Коли ці критики припинять свою критику? Чи аж тоді, коли Америка роззброїться і буде виставлена на серйозну небезпеку від Совєтської Росії?" Форд критикував не тільки демократів, а і тих республіканців, які виступають проти розміщування протиракетних ракет т. зв. Сейфґард.

СЕНАТОР ДЕМОКРАТ ІЗ ПІВДЕННОЇ ДАКОТИ Джордж МекҐоверн вніс законопроєкт про те, що на допомогу голодуючому населенню в цій країні треба призначити 1.8 більйона дол. річно. Він сказав, що сума 300 мільйонів дол. зовсім не вистачає, і така мала допомога тільки роздражнює голодних. Згідно з цим проєктом 5,200,-000 осіб мали б дістати від Уряду марки, за які могли б набувати харчі в крамницях. Ці марки мали б діставати особи з малими прибутками, такі як чотириособова родина з місячним прибутком 80. дол. Секретар Білого Дому Роналд Ціґлер заявив, що Президент прихильно ставиться до допомоги вбогим за допомогою марок, але Уряд проєктує меншу суму на цю допомогу.

СЕНАТ ВІДОСЛАВ ДО КОМІСІЇ проєкт, щоб збільшити платні конґресовим провідникам. Група тих сенаторів, яка домагається якнайбільшої ощадности у федеральному бюджеті, твердить, що провідники Конґресу, крім віце - президента, не повинні мати більших платень від конґресменів і сенаторів. Сенатор Джан О. Пестор сказав, що спікер Палати не потребує більше на життя, як він, тому нема потреби збільшувати йому платню. Віце-президентові збільшили платню з 43.500 дол. до 62.500 дол. річно, а спікерові Палати відмовлено такого збільшення. Відмовлено збільшити платню з 42.500 дол. до 55.000 дол. тимчасовому віце - президентові Сенату та провідникам обидвох партій в обох Палатах.

НЮЙОРКСЬКИЙ НАУКОВЕЦЬ Д-Р ПЕРРІ ГУДСОН, зізнаючи в Палатній Торговельній Комісії, хвалився тим, що йому вдалося знайти спосіб, як продукувати цигарки, що будуть менше шкідливі для здоров'я курців, і на який легко погодяться фабриканти цигарок. Він казав, що за допомогою кемосолю нищиться в тютюні ті складники, які можуть спричиняти недугу пістряка в курців. Він називає цю субстанцію бензопейрін. Цей процес очищування тютюну не змінює смаку, запаху ані аромату цигарок, які можна продукувати з фільтром. Д-р Гудсон заявив, що немає жадної матеріяльної користи зі свого винаходу, бо він працює в Гайтор Фундації під Ню Йорком, яка зможе використати його винахід.

У СВІТІ

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ ШВАЙЦАРСЬКОГО УРЯДУ ПАПА ПАВЛО IV відвідає 10 червня ц. р. Женеву. Під час своїх відвідин Папа виголосить промову на зібранні з нагоди 50-річчя заснування Міжнародної Організації Праці й відбуде зустріч з пастором д-ром Євгеном Карсоном Блейком, генеральним секретарем Світової Ради Церков.

УРЯД ІРАКУ вирішив визнати комуністичну Демократичну Республіку Німеччини і встановити з нею повні дипломатичні зв'язки. Ірак — перша із держав Середнього Сходу, яка визнає Східню Німеччину, як окрему суверенну державу. Як і багато інших арабських держав, Ірак припинив дипломатичні взаємини із Західньою Німеччиною в 1965 році, після того, як бонський уряд встановив такі зв'язки з Ізраїлем.

НА ДУМКУ ОСТАННІХ ВІДВІДУВАЧІВ ПЕКІНУ, взаємини комуністичного Китаю із Совєтським Союзом будуть далі погіршуватися і разом з тим відкриваються перспективи для покращання взаємин комуністичного Китаю із З'єднаними Стейтами Америки. Базують свою думку ці відвідувачі, переважно з не-комуністичних країн, на аналізі перебігу недавнього з'їзду комуністичної партії Китаю і виголошених на цьому з'їзді промов, в яких визначено Совєтський Союз, як першого головного ворога комуністичного Китаю.

У СХІДНЬОЕВРОПЕЙСЬКИХ КОМУНІСТИЧНИХ КОЛАХ утверджується переконання, що в кремлівському керівництві посилюється опозиція проти Леоніда Брежнєва, генерального секретаря ЦК КПСС і здійснюваної ним політики. Не виключене, що найближчим часом Брежнєв буде усунений із свого становища. Місце Брежнєва на Кремлі мав би зайняти Михаїл А. Суслов, головний ідеолог теперішнього Політбюра.

ПРЕЗИДЕНТ ЮҐОСЛАВІЇ МАРШАЛ ТІТО висловив у своїй промові, виголошеній 30 квітня в місцевості Кравєвіца, де він 44 роки тому працював ковалем, вимогу, щоб Совєтський Союз і його ближчі союзники — Східня Німеччина, Болгарія, Польща й Угорщина, припинили свої атаки на Югославію і дозволили їй самій будувати соціялізм. Водночас із цим Тіто звернувся до народів Югославії із закликом бути готовим до боротьби з кожним, хто хотів би напасти на їхню державу.

ЄГИПЕТСЬКИЙ УРЯД ЗАПЕРЕЧИВ офіційні ізраїльські повідомлення про знищення мостів й електричних інсталяцій, що його мали зробити ізраїльські бойові відділи під час свого налету на Південний Єгипет. Вислані на місця здогадної ізраїльської атаки закордонні кореспонденти ніяких шкід і знищення не встановили. Згідно з єгипетським повідомленням ізраїльські гелікоптери пробували перевезти налет на Єгипет, але їх відстрашено важким протилетунським вогнем.

ПРОФ. РОМАНА СМАЛЬ-СТОЦЬКОГО ПОХОРОНЕНО У ПРИЯВНОСТІ ДЕЛЕҐАТІВ ЧИСЛЕННИХ УСТАНОВ

Філядельфія. — У середу 30 квітня 1969 відбувся тут похорон президента Головної Ради Наукових Товариств ім. Шевченка й голови НТШ в ЗСА професора д-ра Романа Смаль-Стоцького, який в минулу неділю 27 квітня помер на недугу пістряка у Джорджтавнському шпиталі у Вашингтоні на 77- році життя. Заповіджена на 10 годину ранку Панахида розпочалася в годину пізніше з уваги на спізнене перевезення тіла Покійного до Філядельфії. Панахиду відправив ВПреос. Митрополит Кир Амврозій Сенишин в асисті генерального вікарія Стемфордсько-нюйоркської дієцезії о. прелата Є. Манастирського, — ректора Духовної семінарії у Вашинґтоні о. д-ра шамбеляна Василя Макуха, о. шамбеляна Мирослава Харини й о. шамбеляна Василя Лостина. Після Панахиди о. шамб. М. Харина відчитав із проповідниці останню волю Покійного, висловлену в листі до Митрополита Амврозія Сенишина з датою 20 квітня ц. р.

Сл. п. проф. д-р Роман Смаль-Стоцький

Проф. Р. Смаль-Стоцький застеріг собі в тому листі, що його написав перед перевезенням його в останнє до шпиталю, щоб його тіло скласти до скромної труми і не було жодних промов ані квітів над його свіжою могилою. Він уповноважив зайнятися похороном інж. Ю. Ястремського та просив бути при запечатанні могили — інж. Ю. Ястремського і інж. Романа Кобринського. Покійний застерігся, щоб з його похорону не робити „жадного видовища" і щоб тиха Богослужба відбулася вже після похоронення його цвинтарі.

Від найближчої родини Покійного приявними були його сестрінниця Марта Луцька з Торонта й п. Кальба з дружиною (син директора КУК у Вінніпеґу Мирослава Кальби), як теж панство Ястрембські з Ню Йорку: кревною Покійного була пані Ольга Ястрембська з дому Лепкова.

Згідно з цією волею покійного професора Романа Смаль-Стоцького, його тіло перевезено на новий цвинтар української католицької парохії у Філядельфії в Ленґгорні, Па., за одну годину швидкої їзди автомобілем на північний схід від Філядельфії. За похоронним возом із домовиною їхав довгий ряд автомобілів із членами найближчої родини Покійного, представниками численних установ і організацій та приятелями сл. п. Професора. На цвинтарі, який охоплює 56 акрів ґрунту, але покищо ще світить пусткою і тільки почав приймати покійних на їх вічний спочинок, надмогильні молитви відправив ВПреосв. Митрополит Амврозій Сенишин і всі приявні вернулися знову до катедри Непорочного Зачаття у Філядельфії, де Митрополит сам, без ніякої асисти, відправив коротку тиху Богослужбу.

Після Богослужби члени родини Покійного й представники установ та організацій, разом коло 80 осіб, перейшли до сусіднього парафіяльного дому, де в його долішній залі відбувся підвечірок. Після того вшановано сл. п. професора Романа Смаль-Стоцького коротким зібранням, що його відкрив Митрополит Амврозій, передавши провід генеральному секретареві Головної Ради Наукових Т-в Шевченка й голові Канадійського НТШ проф. д-рові Є. Вертипорохові, який у коротенькій промові схарактеризував покійного професора Романа Смаль-Стоцького, як організатора українського наукового фронту проти наступу ворогів України. Від НТШ в ЗСА промовляв коротко заступник голови проф. д-р М. Стахів. Він ствердив, що д-р Роман Смаль-Стоцький вже увійшов в історію України своїми ділами почавши від 1914 року, від своєї діяльности, що її вів з доручення Союзу Визволення України в таборах полонених, з яких

(Закінчення на стор. 3-ій)

Уряд просить про повновласті сконсолідувати допомогу стейтам

Вашинґтон. — Президент Ніксон 30-го квітня звернувся до Конґресу з проханням схвалити „консолідаційний закон про федеральні субсидії стейтам і містам", згідно з яким Президент мав би право об'єднати всі урядові програми в цій справі, яких тепер є коло 500. Представник Бюджетового Бюра дає виєснення в цій справі: Коли Конґрес схвалить предложений Урядом законопроєкт, тоді Президент матиме право об'єднати під однією програмою п'ять різних теперішніх допомогових програм: допомогу хворим матерям і дітям, допомогу дітям-калікам, дитячу і юнацьку програми, програму допомоги сезоновим робітникам та програму опіки над здоров'ям матерей і дітей.

Дорадник Ніксона Стейн твердить, що настав зворотний пункт в поборюванні інфляції

Вашинґтон. — Член Ради Економічних Дорадників президента Ніксона Герберт Стейн, промовляючи на семінарі в справах банковости, заявив, що хоч ще цього ясно не видко, то вже настав зворотний пункт в поборюванні інфляції. В березні індекс цін збільшився був аж на 0.8 відсотка, але ж число будівельних контрактів в березні цього року значно зменшилося в порівнянні з березнем 1968-го року. Стейн заявляє, що монетарні і фіскальні заходи не діють негайно, тому сповільнення інфляції треба сподіватися пізніше, можливо, що аж в другій половині цього року. Президентів економічний дорадник запевняє, що вже перейдений той вершок, до якого збільшувалася інфляція, і що вона буде спускатися тепер, хоч і поволі, але певно вниз. Уряд думає поборювати інфляцію, запевняє Стейн, хоч зменшує на половину збільшення прибуткового надподатку.

В'єтконґ погодився переговорювати про замирення у В'єтнамі

Париж. — В середу 30-го квітня ц.р. відбулося знову засідання Паризької конференції про В'єтнам, на якому представник комуністичного Фронту Національного Визволення Тран Буу Кієм заявив, що він готов „перевести дискусію з другою стороною, щоб підштовхнути конференцію вперед", при чому за підставу „дискусії" він запропонував „5 пунктів", що їх давно вже проголосив був названий підпільно-революційний Фронт. Цю заяву представника Ве'тконґу, як також виступ голови північно-в'єтнамської делеґації Хуана Туї на пресовій конференції, де він висловлювався досить спокійно й помірковано, вважають за познаку, що комуністи рішили змінити свою тактику й приступити врешті до сутніх переговорів. Голова південно-в'єтнамської делеґації Нгуєн Тіє Дан власне й закинув у своїй промові, що делеґати комуністичного підпілля сидять у Парижі вже 15 тижнів і не вийшли поза виголошування пропаґандивних промов. Зате Північний В'єтнам усе ще не хоче приступити до переговорів про паралельне ступневе відкликування військ з Південного В'єтнаму. За твердженням коментаторів — Північний В'єтнам рахує на „втому" американців і на те, що ЗСА односторонньо відкличуть свої війська без уваги на хід війни.

Папа призначив французького кардинала Вілльо на державного секретаря Ватикану

Рим. — Папа Павло VI призначив французького кардинала Жана Вілльо на нового державного секретаря Апостольської Столиці, на місце кардинала Амлето Чіконьяні, який зрікся з уваги на свій вік — 86 років життя. Папа прийняв ту димісію, прославивши кардинала Чіконьяні, який займав те найвище після Папи становище в Апостольській Столиці впродовж останніх дев'яти років. Новий державний секретар, 63-річний кардинал Вілльо, був перед тим архиєпископом Ліону, а в останньому часі очолював Конґреґацію для справ духовників. Він став першим державним секретарем Апостольської Столиці не-італійцем за останніх 55 років. Становище державного секретаря у Ватикані рівняється наспраді становищу міністра закордонних справ, а від минулорічної реформи, що її перевів Папа Павло VI, становищу прем'єра в Апостольській Столиці, бо він головує на засіданнях голів 9-ох конґреґацій.

Ніксон відкидає на пізніше ширший плян поборювати голод

Вашинґтон. — Уряд президента Ніксона не хоче вже цього року починати широку атаку на голод в цій країні, як цього домагаються деякі члени Конґресу, бо в першу чергу Ніксон хотів би спинити інфляційний тиск на економію цієї країни, а надто велике збільшення федеральних видатків скріпляло б інфляцію. Вже появилися в Конґресі проєкти про призначення на поборювання голоду більших сум — $1.8 більйона. В проєкті бюджету на цю ціль призначено $300 мільйонів, представники Уряду проєктують видати різні суми на поборювання голоду, але всі ці проєкти мають витрати менші від одного більйона. Уряд заявляє, що проти голоду плянує виступити аж за два-три роки і тоді на цю ціль заплянує видати більшу суму. Ось причини Урядового пляну в справі голоду: 1. Уряд не хоче збільшувати інфляції і тому не може збільшувати федеральних видатків. 2. Уряд працює над реорганізацією допомогової системи, в яку мала б входити і допомога харчами вбогому населенню. 3. Деякі співробітники Президента гадають, що звіти про голод в цій країні перебільшені. Поки повищі проблеми не будуть виєснені, Уряд плянує допомагати „харчовими марками" тим, що голодують, таким способом, як це було досі.

Ювілейний концерт Капелі Бандуристів в Чикаґо мав великий успіх

Чикаґо (н). — В суботу, 26-го квітня загостив до Чикаґо Ансамбль Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка з Дітройту зі своїм Ювілейним Концертом з приводу 50-річчя основання цієї мистецької одиниці в Україні в літі 1918 р. Склад Капелі, скріплений новими, молодими силами, відновлена в більшості програма Концерту, в яку увійшов м. і. вперше виконуваний „Бій під Конотопом", муз. Г. Китастого, слова П. К.-Криниці, в переповненій Авдиторії Шопена — зложилися на виїмковий мистецький і фінансовий успіх цієї імпрези, що й підтверджували бурхливі оплески слухачів, які домагалися повторень і наддатків. Мистецький керівник Капелі — маестро Григорій Китастий, якого частину музичних творів увійшла у програму цього концерту. Солісти — М. Мінський, В. Поліщук, П. Покорний, А. Сена та інші.

Капелю під час Концерту вітали представники Ліґи А-УП, УККА та Федер. Каси „Самопоміч" квітами і словами признання за її незвичайно корисну працю для української пісні і загальної справи, тобто від тих установ Чикаґо, що від самих початків побуту Капелі на терені ЗСА під час гостювання Капелі в Чикаґо ішли назустріч потребам Ансамблю під кожним оглядом.

При нагоді цієї імпрези маестро Китастий вручив мист. керівникові молодечого ансамблю бандуристів місцевого ОДУМ-у, п-ну А. Луппо, грамоту признання за участь у ювілейному фестивалі Капелі в Дітройті в березні ц. р. На жаль, кілька соток охочих послухати Капелю, мусіли відійти від залі з уваги на брак місць. Авдиторію, що виявилася за малою для численних ентузіястів української пісні і Капелі, вибрала сама Капеля з уваги на радше внутрішній, український характер цієї ювілейної імпрези. Між слухачами були, між іншими, численні представники священства, в тому також єпископи обох віровизнань, та чужинецькі гості як ґенеральний консуль Швеції, деякі професори чикаґівських університетів та особистості з американського музичного світу.

Після концерту відбулася в Домі УНСоюзу при вул. Вестерн вечеря для Капелян та виміна думок на тему Капелі і її майбутнього.

Капеля, заохочена незвичайно прихильним прийняттям її імпрези збоку Чикаґовської Громади, обіцяла прибути до Чикаґо пізніше із ще одним концертом в одній з репрезентативних заль міста, де виступала в минулому, без уваги на високі кошти, з метою зарепрезентувати українську пісні і бандуру для американської публіки з відповідно пристосованою для неї програмою.

Повторити концерт слідуючого дня, на жаль, Капеля не була в силі, з уваги на накреслений вже перед тим плян концертового турне в інших більших містах ЗСА і Канади і визначений на слідуючий день концерт в Міннеаполісі.

В Торонті відбулася XI Крайова Конференція Ліґи Визволення України

Торонто. В днях 26 і 27 квітня 1969 р. відбулася в Торонті, в „Українському Домі" при вул. Кристі ч. 83-85, Одинадцята Крайова Конференція Ліґи Визволення України, якою завершено 20 років існування і діяльности цієї організації. У Конференції взяло участь 101 умандатований делеґат і представників із 135 мандатами й голосами, які заступали 64 відділи ЛВУ і ОЖ ЛВУ та центральні керівні органи. Це була найчисленніша Крайова Конференція ЛВУ з усіх досі відбутих. Проводила нею Президія в складі: інж. М. Барабаш — голова, п-ні О. Стеців, проф. М. Андрухів, М. Сус, І. Паркасевич — члени, М. Скоропаньский і С. Горлач — секретарі. Крім делеґатів, нарадам прислуховувались понад сто гостей.

На першій пленарній сесії Конференція вислухала 10 звітів з діяльности Головної Управи ЛВУ і праці організації за минулі 4 роки (1965 - 1968). На другій пленарній сесії перевела дискусію над звітами та уділила абсолюторію уступаючим центральним керівним органам. З доповідями виступали: ред. В. Солонинка: „Перспективи визвольної боротьби українського народу", та ред. І. Вараниця: „Наші завдання, обов'язки й можливості в західньому світі".

В неділю, 27 квітня, о год. 9-ій рано, Торонтський владика Кир Ісидор Борецький відслужив у церкві св. Покрови архиєрейську Службу Божу в намірення XI Крайової Конференції ЛВУ та в проповіді сказав своє слово про ЛВУ. Після Богослуження Конференція продовжувала свою працю в формі нарад 9 комісій, а Об'єднання Жінок ЛВУ відбуло, під головуванням п-ні М. Солонинки, свою сесію, де вислухано звітів з праці усіх відділів ОЖ ЛВУ, переведено панель „Жінка є родині, в нашій організації і в громаді" та обрано нову Централю ОЖ ЛВУ.

В суботу, 26 квітня, вечером, у великій залі „Українського Дому" відбувся ювілейний бенкет ЛВУ, в якому взяло участь понад 500 осіб — делеґатів, членів ЛВУ і запрошених гостей. Молитву перед вечерою провів о. В. Жолкевич, програмою бенкету керував адв. С. Фроляк. Слово про ЛВУ в її 20-річчя сказав голова д-р Роман Малащук, З привітаннями виступали: міністер провінційного уряду Он-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Українці Ню Джерзі заініціювали стейтову Республіканську Асоціяцію Національностей

Нюарк. — Ню Джерзі належить до тих стейтів, у яких українці грають поважну, часто головну й ініціятивну ролю в організації національностей по лінії двох великих американських партій, Республіканської і Демократичної. Обидві групи демократична під проводом п. Йосипа Лисогора і республіканська під проводом п. Мирона Леськова, були дуже активні під час минулорічних президентських виборів та продовжують цю свою активність під час цьогорічних виборів у стейті, що включають також вибір губернатора стейту. Очевидно, що хоч Ню Джерзі, зокрема Повіти Ессекс, Гудсон і довколишні мають опінію „традиційно демократичних", то остання перемога Республіканської партії в крайових виборах додала нової заохоти й для українських республіканців в стейті і в згаданих повітах. Це проявляється і в теперішніх стейтових виборах, що були предметом двох зібрань в суботу, 19-го квітня в Нюарку. Насамперед відбулися збори Українського Стейтового Республіканського Комітету, на яких обрано Управу з М. Леськовим як головою, та дир. Петром Пуцилом, як головою Ради, на чолі. Опісля відбулися ініціятивні збори для створення в Ню Джерзі Стейтової Республіканської Асоціяції Національностей з участь мадярської, естонської та інших національностевих республіканських груп. Обрано тимчасовий ініціятивний Комітет з п. Мироном Леськовим, як головою, та пані Аделею Грасиа, як секретаркою. На цьому зібранні особисто або через своїх репрезентантів предложили свої передвиборчі „екзпозе" п'ять республіканських претендентів на кандидата на губернатора Ню Джерзі.

Заплановано створити Українську Фундацію Волі та Представництво при ОН

Ню Йорк. — 26-27-го квітня Український Відділ Прихильників Антибольшевицького Бльоку Народів в Америці, ПАБНА, відбув перше засідання новообраної Управи, з участю репрезентантів Головних Управ ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, ТУСМ, СУМА і Т-ва б. Вояків УПА. Крім уконституування та обговорення внутрішніх справ організаційних проблем, на нараді було заслухано доповіді стосовно української визвольної політики. У висліді дискусії подано багато нових рекомендацій та напрямних для нової Управи. Зобов'язано Головну Управу ПАБНА створити Українську Фундацію Волі для фінансування українського інформаційного бюра, яке мало б утримувати Перманентне Представництво Вільних Українців при Об'єднаних Націях. Керівник такого представництва систематично використовував би форум Об'єднаних Націй, через репрезентантів заприязнених країн, для актуалізації української визвольної проблематики. Заплановано також видавати англомовний інформаційний листок, вирішено старатись відкрити дві канцелярії ПАБНА — в Ню Йорку та Вашинґтоні. Головна Управа запросила до співпраці представників інших українських суспільно-політичних установ, які дорожать справою запізнання західнього світу, особливо у ЗСА з українським самостійницьким рухом. Головна Управа Укр. Відділу ПАБНА уконституувалася у такому складі: голова д-р Нестор Процик, секретар проф. Б. Губка, касир Лев Пришляк, д-р Степан Галамай, мґр Уляна Целевич та Михайло Шпонтак — містоголови, д-р Олександер Соколишин — референт інформації, інж. Вол. Мацвський, інж. Б. Федорак, Д. Мотрук — члени. М. Ш.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Здорова реакція

У газетах появилася вістка, що до Білого Дому пошта приносить щоденно масу листів із протестами проти хвилі студентських заворушень та з вимогами прикоротити їх. Такі самі обурені голоси звертаються на адресу послів і сенаторів з запитами, чому вони легковажать учинювані незначною меншістю студентів заворушення, які доводять до припинення навчання і взагалі анархізують високошкільну систему в Америці. Як твердить синдикований коментатор Джозеф Алсоп, „гнів країни проти СДС і войовничих чорних екстремістів зростає так нагально, що досягає апоплектичної стадії". СДС — це скорочена назва організації „Студенти за демократичне суспільство", яка разом із „войовничими чорними екстремістами" вчиняє більшість отаких заколотів, викидаючи членів адміністрації з університетських будинків, нищачи внутрішнє уладження, тероризуючи професорів і своїх же колеґ-студентів автоматами і крісами, з якими з'являється на терен університетів, ставлячи університетським властям „ультиматуми" і поводячись, як вороги Америки.

Здорова реакція громадянства має вже деякі політичні наслідки. Як твердить названий коментатор, сенатор Едвард Кеннеді вже припинив свої прилюдні виступи і не хоче популяризувати своєї особи, як здогадного демократичного кандидата на президента у виборах 1972 року, щоб люди не пригадували собі, що його покійний брат, сенатор Роберт Кеннеді був пов'язаний із „ню лефтом", себто тим лівим табором, до якого належать студентська організація СДС та „войовничі чорні". Едвард Кеннеді побоюється, щоб йому не приписали будь-яких зв'язків з тими заколотниками, бо це загирило б йому всякі шанси у 1972-му році.

А проте, здорова реакція американського суспільства, як білого, так і великої частини чорного, особливо середньої й заможнішої кляси, все це не дала тих наслідків, що їх повинна дати: радикального законодавства і рішучих дій університетських властей. Тільки адміністраційні репресії проти злонамірених ворохобників можуть покласти край тим жалюгідним відносинам, які підривають високошкільну систему, дискредитують Америку перед зовнішнім світом і обурюють всіх чесних американських громадян.

Куди звертатись?

Головний пресовий орган СССР „Правда" в числі з 16 квітня помістив передову під наголовком „Увагу кожному листу", в якій сказано, що лише за минулий рік редакція „Правди" одержала 370 000 листів.

Кожна газета одержує листи від читачів, і чим їх більше, тим краще, бо в листах є відгуки на працю газети, побажання, свіжі інформації тощо. Та, здається, жадна газета в світі не одержує понад тисячу листів денно, адже будь - яка редакція — це все таки не пресове бюро, ані центр практичної інформації до всіх потреб життя.

Даремно в перших рядках згаданої передової в „Правді" сказано, що „трудящі нашої вітчизни", мовляв, найчастіше в тих листах висловлюють „підтримку нашій партії"... Кількома реченнями нижче „Правда" викриває сама себе: трудящі пишуть денно по тисячі листів до тієї московської газети про щось інше, ніж про схвалення комуністичної партії. „Правда" інформує: „На жаль, у праці з листами є ще багато недотягнень. До центральних установ приходить багато скарг у питаннях, які можна б розв'язувати на місцях. Не знайшовши там зрозуміння і підтримки, трудящі змушені звертатись із повторними заявами до вищих інстанцій".

Уникаючи згадки про комуністів, „Правда" додає: „Нікому не дозволено іґнорувати ділових сигналів, оправданих заяв трудящих, залишати безкарно порушників державної і партійної дисципліни, тим більше тих, котрі переслідують авторів листів"...

Хоча кожному громадянинові СССР відомо, що в „Правді" немає правди, а в „Известиях" немає вісток, маси людей пишуть до тих „центральних" газет листи-скарги. Причина проста: населення російсько - большевицької імперії не має куди звертатись із своїми проблемами найрізноманітнішого характеру. Місцеві фіктивні ради-совєти, поставлені на державну службу професійні спілки, призначені згори директори - комуністи — не дбають та, фактично, й не можуть дбати про інтереси трудящих.

Ось тому маси й пишуть понад тисячу листів денно до „Правди", не маючи куди звертатись. Прикра „популярність", яка також нічого авторам листів не дає.

Степан Женецький

В СССР ПРИХОДЯТЬ ДО ГОЛОСУ ВІЙСЬКОВИКИ

Знавці совєтських справ інформують з Москви, що в СССР зростають впливи військовиків. Ці інформації підтверджуються тим, що останнім часом у совєтських політичних справах щораз більший голос забирає міністер оборони, маршал Андрей Гречко.

Один із кращих знавців совєтських справ, Пол Воґл, заявляє, що Совєтським Союзом керують тепер генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв, міністер військових справ Андрей Гречко і командувач військ Варшавського пакту Іван Якубовський. Таке ствердження, може, дещо перебільшене, але роля маршала Гречка, яку відіграв він у перших двох тижнях квітня ц. р., вказує на те, що керівникові збройних сил СССР доручають в Кремлі надзвичайно важливі завдання.

Роля Гречка в усуненні Дубчека

Через два дні після того, як чеські демонстранти здемолювали в Празі приміщення совєтської летунської лінії, туди прибув маршал А. Гречко в супроводі заступника міністра закордонних справ В. Семьонова на розмову з президентом Свободою. Вислідом тієї розмови було усунення А. Дубчека з проводу комуністичної партії ЧССР та заміна його більше послушним супроти Москви Густавом Гусаком.

Поворот у Чехо - Словаччині до „дисципліни", яка в короткому часі, без сумніву, перейде в твердолінійну партійну диктатуру, знавці приписують саме тим відвідинам маршала Гречка. З Праги повідомляють, що він нібито сказав президентові Свободі: „Ми читали Швейка, і все, що ви тут робите, дістся на його подобу. Тепер ми хочемо мати реальні висліди". Це був натяк на те, що чеський уряд під проводом Ал. Дубчека раз-у-раз обіцяв Москві, що відносини між Чехо - Словаччиною і СССР будуть унормалізовані, але все те кінчалося на обіцянках.

У Празі маршал А. Гречко домігся того, чого не могли домогтися кремлівські провідники.

Вершинна нарада Комекону

Навівши „порядок" у Чехо-Словаччині, маршал Гречко полетів до головної квартири совєтської армії в Східній Німеччині. 9-го квітня В. Ульбріхт, східньонімецький прем'єр Віллі Штоф і, правдоподібно, його заступник Еріх Гонекер конферували з маршалом Гречком. Як повідомляють знавці, вони обговорювали „важливі справи, зв'язані з дальшим скріпленням і р о з витком співпраці". Військові справи нібито не порушувано.

Наступного дня маршал Гречко нараджувався з Гомулкою, президентом Циранкевичем та іншими високими польськими урядовцями. Темою нарад були ті самі „важливі справи".

Про що, крім того, говорив совєтський маршал з провідирями Східньої Німеччини і Польщі — невідомо. Правдоподібно, він дав їм інформації з першої руки про зміни, які мають зайти в Празі.

Важливим треба вважати також те, що кілька разів відкладана зустріч Комекону, що відбулася в Москві 23 квітня ц. р., була проголошена через тиждень після відвідин маршала Гречка в Східній Европі. А це в свою чергу вказує на те, що та зустріч відбулася його стараннями.

Про те, що подорож маршала Гречка мала в основному політичний характер, вказує участь у ній заступника міністра закордонних справ СССР В. Семьонова, якого вважають за знавця Східньої Европи.

Гречко полагоджує політичні справи

Перебуваючи у Празі і Східньому Берліні, маршал Гречко зустрівся з трьома найвищими партійними головачами держав комуністичного бльоку. При цьому звертають увагу на те, що при тих зустрічах не було представника Політбюра чи ЦК КПСС. Досі, здається, такого ще не траплялося в совєтських відносинах.

Маршал Гречко грав важливу політичну ролю і раніше. Перед вибухом арабсько-ізраїльської війни, коли міністер оборони Єгипту, Шамс Бадран відвідував Москву, якраз Гречко заохочував єгиптян до тієї війни. І також тоді разом з Гречком був С. Семьонов, той самий, що спільно з Гречком у липні 1953 р. здушував повстання німців у Східньому Берліні.

У 1952 році на XIX з'їзді КПСС, де тоді ще генерал-полковника А. Гречка обрано заступником члена ЦК, він виголосив одну з найбільш войовничих промов, оскаржуючи „імперіялістів", які, мовляв, хочуть загарбати Західню Україну.

У вересні 1956 р. Гречко, тоді наймолодший з усіх совєтських маршалів, був єдиним військовиком, що брав участь у таємних розмовах з Тітом у Криму.

Візита до Індії

У березні ц. р. маршал Гречко відвідав Індію. Ця його візита, правдоподібно, була пов'язана з плянами створення в тій країні військових баз на випадок китайсько - совєтської війни. А офіційним його завданням було вирівняти платіжний балянс за доставу совєтської зброї для Індії. Отже, це була подвійна місія: військова і політична.

Під час другої світової війни Гречко був успішним і передбачливим військовим командиром. Ще в 1944 р. він наполягав на розбудові тактичної ракетної зброї. Як заступник міністра оборони в 1957 р. він домігся зорганізування окремої ракетної формації, яку очолює тепер його приятель, маршал Ніколай Крилов, заступник міністра оборони. Недавно у газеті „Красная З в е з да" Крилов підкреслював провідну ролю в армії політичних комісарів.

Згідно з повідомленнями західніх обсерваторів, маршал Гречко найбільше причинився до окупації Чехо-Словаччини в серпні 1968 р., хоч італійська комуністична газета „Уніта" писала, що він нібито противився окупації. Більше правдоподібним є те, що маршал Гречко таки був за інвазію військ Варшавського Пакту в Чехо - Словаччині. Одначе, було б помилкою думати, пише Пол Воґл, що він є сталіністом чи хоч би новосталіністом.

Микола Бараболяк

ЩЕ ПРО НЕДОРЕЧНУ ДОРЕЧНІСТЬ ДОРЕЧНОГО

Посипались докори вбік чикаґської „Нової Зорі" за вміщення відомої статті Доречного. Насправді є в тій статті Доречного досить недоречного.

Бо недоречним є вважати, що „апостольською місією Української К а т олицької Церкви є допомогти українцям засимілюватися з американським суспільством з метою стати життьовим інструментом у кристалізації Америки". Ми заслабі, щоб спасати духовість Америки, а коли хто вважає, що процес асиміляції неминучий, то було б нонсенсом той процес приспішувати. Що недоречне, то недоречне.

Але є в статті і дещо доречне. Вже той факт, що вона так схвилювала громадську думку, спонукала застановитись, писати репліки — вказує на її „доречність". Іноді гостро поставлена неґативна думка приносить більше користи, бо причиняється до висвітлення проблем життя, як мляве повторювання трафаретів, хоч би як до правди близьких.

Доречний спонукав репліку п. М. Куропася з коротким викладом соціології, щоб виправдати існування окремої української національної групи та національного характеру УКЦеркви. Але й п. Куропась не викидає зовсім думок Доречного. У своїх висновках він підкреслює, що для того, щоб забезпечити дальше існування нашої Церкви, треба конечно знайти синтезу двох сил, під тиском яких стоїть наша Церква: українського патріотизму і американського універсалізму.

Дискусія винесла на денне світло дійсність, а з дійсністю завжди треба рахуватись, чи вона нам подобається, чи ні.

Дійсність же справді така, як її малює п. Куропась. Наша громада складається з блакитно - жовтих та червоно - біло - синіх. Можемо цю дійсність змінити? Навряд. Що ж можна вчинити, то довести до коекзистенції двох напрямків і навіть до їх співпраці для добра Церкви і нації. А „американці" можуть іноді зробити для України більше, як американці чи найщиріші українці.

Скільки одних, скільки других? На це треба б статистики, але маємо відвагу сказати, що червоно - білосині численно більші. Що їх голосу не чуємо, не значить, що їх мало.

Ми не вважали їх червоно-біло - синіми ще тому двадцять літ, коли приїхали сюди. Ми подивляли їх за їхню блакитно - жовтість, за прив'язання до традицій і до українства.

Але через те, що ми, нові, стали дещо заяскраво підкреслювати політичні мотиви у церковному житті, не мали вирозуміння для факту, що християнський і американський універсалізми зуміли вже витиснути деяке тавро на старших іміґрантах (через подружжя, товариські зв'язки, вплив екуменічних ідей), ми їх відчужили від себе. Ми замкнулись у наших н о в о створених, „вповні українських" організаціях, залишаючи їх без нашого оживлюючого впливу.

Що більше, коли вони не відповідали нашим стандартам патріотизму, ми стали їх звати погірдливо „американами", вважаючи, що тільки ми залишились „правдивими українцями", повними українцями. Тоді й вони почали, як пише п. Куропась, казати: „це, братчику, Америка..." Бо чому ж би їм теж не показати вищість над нами? А результат? Є „українці" і „американці".

Це не перший раз через нетолерантність і суперпатріотизм ми втратили багато. Коли б не цей мотив, наші підкарпатські брати були б, мабуть, донині у злуці з нами в одній церкві. А їх чимало. Нині вже три єпархії з митрополитом... А так тут українська, а там карпаторуська Церква. Ми легкодушно позбавили себе можливости впливу на них, відштовхнувши їх.

Чи є надія об'єднати цю підкарпатсько - руську митрополію під юрисдикцією Патріярха? Ніхто й не натякає, що такі заходи йдуть. Та бо й насправді, навіщо нам „русофілів" у „правдиво українській" Патріярхії?

Голос Доречного дуже на часі. Це — осторога. Бо чи дійсно не стоїмо ми перед черговим послабленням нашої релігійної (і національної) спільноти через дальше роздвоєння? Чи напруження між „правдивими українцями" і „американцями", „златинізованими" не може довести в результаті до постання окремої Української Католицької і українсько - американської Католицької Церкви?

Наш духовий інтерес вимагає, щоб незалежно від того, чи Доречні вважатимуть себе американцями українського роду чи американськими українцями, чи віритимуть у неминучість асиміляції, чи ні, вони були у нашій громаді (а не, наприклад, як у Чикаго, де в парохії св. Володимира і Ольги самі „правдиві українці", а у св. Миколи більшість „американців" і дещо „златинізованих н о в их"), щоб ми могли комунікуватись і мати взаємний вплив. Ці відкриті шляхи комунікації повинні мати особливу вагу для „правдивих українців", хоч би для того, щоб припинити темп „американізації" і відчуження тих „старих" та „златинщених", а то й втягнути їх до співпраці в акціях, що можуть принести і політичні користі.

Зі статті Доречного виходить, що він, хоч „американець", вірить у неминучість політичного асиміляційного процесу, все ж гордий із приналежности до своєї Церкви, коли хоче їй приписати навіть відновлюючу місію серед підупадаючої латинської Церкви. Я ніде не знайшов у його статті натяку на те, що він уважає, що наша Церква має розплистися у латинській. Він уважає себе одним із нас. Він ще належить до нас.

Він представник, як виходить з його статті, тут родженого інтелігентського нового покоління, що стежить за новими течіями у християнському світі, що квестіонує і шукає „доречности".

Як би ми не відгороджувались „традиціями", ми не відмежуємо себе, а особливо молоде покоління від впливів християнського універсалізму, бо ці тенденції виявляються у цілому християнському світі. К о л и вдасться вдержати бар'єри, то це не можуть бути політичні бар'єри, викликані патріотизмом. Нашу Церкву треба вчинити притягаючою і кращою від інших не тим і тому, що вона єдина вдержить нас при українстві, коли всі інші сили нас при ньому не зуміють утримати, а тому, що ця Церква своїми духовно - релігійними цінностями буде нам ближча й цінніша і піднесе душі наші ближче до Бога, як інша Церква, духово нам дальша.

Пан Куропась має рацію, твердячи, що ідентифікація віри з національністю дала початок нашій Церкві в Америці. На жаль, він забуває, що пересічний українець в Америці більш софістикований, як був його дід чи прадід. Пересічний українець, що має вплив на формування нашої духовости, має принаймні середню, коли не високу освіту, і є під тиском довкілля.

Доречних разить яскраве підкреслювання національних завдань у Церкві, політизація релігійно - духового життя. Можна з Доречними не погоджуватись. Але дуже нерозумно остракізувати Доречних за це.

Кращий шлях нав'язати з Доречними діялог, переконати їх. Але до них не можна підходити з упередженням і відкинути їх погляди та арґументи апріорно.

Треба підходити до них із відкритим умом, вислухати їх і, розваживши їх арґументи, розумовими арґументами заперечити їхні погляди. В такому інтелігентному, відкритому діялозі м о ж н а знайти синтезу між блакитно - жовтими і червоно - біло - синіми тенденціями в релігійному, а навіть у громадсько - політичному житті. Таку синтезу, щоб Церква наша була своєю, українською і змістом і формою, але щоб водночас не відгороджувалось від у н і в ерсальної Христової Церкви своїм духом. Щоб вона була й традиційною українською, але не політичною підбудівкою. Щоб держала старих, але не відчужувала молодих. Щоб була відмінною від латинської чи інших християнських Церков, але не пахла ґеттом.

Доречні — це частина нашого українського Божого Люду, і це наша дійсність, а з дійсністю, повторяємо, завжди треба рахуватись.

Можна їх називати „американами", „латинниками" і ще як хочете, і відчужити їх зовсім від нашої Церкви.

Це — шлях до самовинищення. Хоч в ім'я високого патріотизму, це певний, але не перший, шлях до чергового акту самовинищення.

Це — метода діяння тих, які вважають, що мають від Господа монополь на правду. Що всі нерозумні і не-патріоти, лиш вони одні знайшли правду і мають священне завдання її нести.

Повторюємо: Доречні це дійсність, це проблема, яку можна успішно розв'язати, коли діяти розумно і з тактом. Завелику ціну ми заплатили б, коли б не намагались її розумно розв'язати. Во забагато Доречних.

Друге: нікому не приписати шукання доречности у нашому церковному і громадсько - політичному житті. Таке шукання — це симптом і завдання доби, у якій живемо. Течія, якої ніхто й ніякою силою не загородить.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У справі консолідації

У часописі „Свобода" ч. 43 з 7-го березня 1969 р. у звідомленні екзекутивного віце - президента Українського Конгресового Комітету п. Иосипа Лисогора, по наведенні змісту підписаної угоди між Консолідаційною комісією УККА і делеґацією КГЄ з 14 вересня 1967 р., є таке доповнення: „Цей Комунікат підписали члени Консолідаційної комісії УККА — крім одного — по запевненні голови і поодиноких представників Комітету Громадської Єдности, що КГЄ запропонує до Екзекутиви УККА кандидатів від організацій, котрі брали участь в IX Конгресі УККА і походять з центральних українських земель. Між тими трьома кандидатами мав бути православний священик".

Головна Управа Асоціяції Українців Америки стверджує, що:

1) Комітет Громадської Єдности дав таку директиву своїм делеґатам на переговори з Консолідаційною комісією УККА; до Екзекутиви УККА він дасть кандидатів, організації яких є членами УККА.

2) Таку угоду з умовою „органи УККА приймають до Екзекутиви УККА трьох членів опозиції, які будуть представниками організацій, що є членами УККА", підписали представники КГЄ з Консолідаційною комісією УККА 14-го вересня 1967 р.

3) Стверджуємо, що ані голова КГЄ п. Ярослав Гайвас ані поодинокі члени делеґації КГЄ не мали доручення заключати ніяких окремих угод, включно з якимсь „д ж е н тлмен аґрімент", і таких угод ні з ким не заключали.

За Головну Управу
Асоціяції Українців
Америки
Д-р Теодозій Сендзік
голова
Д-. Роман Борковський
секретар

● **Нове розуміння в поняття „таємниця"** внесла „Радянська Україна" з 29 березня 1969 р. У статті про Західню Німеччину, де „підводить голову неофашизм", газета лякає читачів „посиленою психологічною війною, яку нав'язали західні імперіялістичні розвідки проти країн соціялізму". Статтю ілюстровано мапкою з зображенням обох Німеччин, Польщі та Угорщини, при чому сказано: „Про це свідчить хоча б секретна карта, яку передруковуємо з австрійської газети „Фолькштімме"... Відколи мапи, навіть фальшовані, можна назвати таємними, коли їх публікують у пресі?

Олекса Повстенко

ХРАМ СВ. СОФІЇ Й ДОЛЯ АРХІТЕКТУРНИХ ПАМ'ЯТОК ВЕЛИКОКНЯЖОЇ ДОБИ

(8)

А ось найновіші красномовні події у Києві: поважний український часопис „Свобода" вмістив у кількох своїх числах жахливі новини про нові підпали в столиці України, у Видубецькому монастирі. Про те саме писав і „Ню Йорк Таймс" з 20 лютого ц. р. Найповніша на цю тему стаття Михайла Данилюка: „Київська пожежа плянована" („Свобода", 28 лютого, 1969 р.) Ось уривки з неї:

„... Вертаючись до справи собору св. Юрія у Видубецькому монастирі, варто пригадати такі факти: ще минулого року совєтська преса подавала вістки, що раптом „знайшли" величезний книжковий склад, який нараховував лише у Михайлівському соборі понад 500 тисяч книжок. Таку ж приблизно кількість мав склад у соборі св. Юрія; сюди входили не лише стародруки та давня періодика, а також „неактивні фонди Академії Наук УССР". До тих „неактивних фондів", як пізніше стало відомим, входила частина документації та архіву, який не повністю згорів у бібліотеці АН ще у травні 1964 року, а також велика кількість архівних матеріялів АН, які вивезено з бібліотеки АН після смерти Скрипника.

Довгими роками добивались наукові працівники АН в Києві, щоб КҐБ зняло замки з цього архіву і допустило їх впорядкувати його та перевезти в нормальну бібліотеку. Нарешті „суверенна" держава дозволила своїм науковцям увійти в собори і переглянути архів. Ясно — це був книжковий скарб, і так його й називає „Літературна Україна" з 10 вересня 1968 року.

... Ось факти, які подавала совєтська преса малими фраґментами, згадками та принагідними інформаціями.

В Юріївському соборі вибухає пожежа 26 листопада, потім 12 грудня, і зразу ж 13 грудня 1968 року. Усі три пожежі не знищили повністю собору та його збірок, але в січні 1969 року вибухає нова пожежа, яка нищить усе. Про цю останню совєтська преса нічого не подає, хоч ще про першу повідомляє РАТАУ та „Київська Правда". Варто згадати, що остання фотознімка Юріївського собору репродукована у книжці Г. Логвина „По Україні", видання 1968 року."

Далі М. Данилюк наводить незаперечні дані про підпали у Видубецькому монастирі, і слушно приходить до висновку, що ці підпали були умисне заздалегідь підготовлені, як і кілька років тому (24 травня 1964 р.) умисний підпал бібліотеки Академії Наук у Києві:

„... На розвиток подій у Видубецькому монастирі довелося звернути більшу увагу після того, як деякі діячі культури з України, що проїжджали Канадою та Америкою, заявляли про великі пляни т. зв. Товариства охорони культурних пам'яток, а на конкретні запити про різні памятки, зокрема про великий занепад Видубецького монастиря, вимовлялись, що „нема фондів" для робіт. Вони ж все таки обіцяли, що ось-ось „держава виділить" кілька мільйонів карбованців для постійного бюджету Товариства.

Після пожежі і знищення Юріївського собору приходять під увагу такі факти: ані Т-во охорони культурних пам'яток, ані Академія Наук, ані дирекція наукової бібліотеки АН, ані, врешті, міська рада Києва не мали ніяких фондів для реставрації Видубецького монастиря. Навіть у бюджеті Ради Міністрів та окремих міністерств не було фондів для реставраційних робіт. Про реставрацію Михайлівського собору пишеться вже кілька років, але нічого в цій справі не зроблено. Навіть „Літературна Україна" делікатно на це натякала.

Отже, архіви і книжки в Юріївському соборі були призначені на загибель".

Що ж до всього цього можна додати? Хіба те, що ще до війни були чутки, що у Видубецькому монастирі знаходяться під охороною НКВД якісь таємничі скарби та персональні бібліотеки, сконфісковані владою у засуджених українських науковців, бібліотеки і церковні цінності закритих або й зруйнованих храмів та синаґоґ.

. . Варто ще пригадати про стародавню традиційну послідовність нищення нашої національної культури: і про нищівний розгром, грабування та палення храмів Києва суздальським князем Мстиславом Боголюбським (1169 р.), і про умисний підпал величезної, історичної вартости бібліотеки Києво-Печерської лаври за царя Петра I (1718 р.), і про спалення найбагатшої тоді бібліотеки України в Києво-Могилянській Духовній Академії за царювання Катерини II (1780 р.), а також нищення всіх без винятку стародавніх друкарень і бібліотек у монастирях і в церквах, та й у тій самій Духовній Академії вже впродовж російсько-совєтської окупації. Нищились бібліотеки й разом з храмами.

Отож, поки ще з'явиться колись видання Білої Книги про всі ці нищівні руйнування української національної культури — хай ця коротка стаття буде пригадкою нашим київським колеґам у додаток до плянованого видання Збірника конференції урочистого урядового святкування 930-літнього ювілею катедри св. Софії у Києві.

(Кінець)

Подяка

З нагоди мого і моєї родини двадцятилітнього й щасливого перебування в З'єднаних Стейтах Америки, висловлюю щиру подяку від імени всієї родини нашим „спонзорам" — панству

ТЕОДОРОВІ і СОФІЇ СКУПОВСЬКИМ,

які допомогли нам колись переїхати в цю країну на стале життя.

Я і вся моя родина завжди будемо пам'ятати, як панство СКУПОВСЬКІ дали нам притулок у своїй хаті, поки ми не спромоглися придбати свій „кут".

Крім того дякуємо Їм за матеріяльну та моральну допомогу, як і за всі турботи, зв'язані з допомогою нам на новому місці життя.

Переважно люди, які починають жити в добробуті, забувають тих, що колись їм допомагали. Отож, нехай шановне панство СКУПОВСЬКІ знають, що я і вся моя родина завжди пам'ятатимемо Їх за Їхні добрі діла.

Бажаємо Їм довгого і щасливого життя, а також не забувати про нас.

ВАСИЛЬ БАБІЙ з РОДИНОЮ

ПРОФ. РОМАНА СМАЛЬ-СТОЦЬКОГО ПОХОРОНЕНО У ПРИЯВНОСТІ ДЕЛЕҐАТІВ ЧИСЛЕННИХ УСТАНОВ

(Закінчення зі стор 1-ої)

постали дві дивізії — Сіра й Синя. Як дипломат і як міністер закордонних справ Української Народної Республіки так само, як науковець, ніколи не боявся відважно проповідувати українську правду. Завжди твердив, що вільна наука може процвітати в цілій ширині тільки у рідній державі і тому він завжди стояв за українську ні від кого незалежну державу. Сл. п. Роман Смаль-Стоцький вибрав був цитату з „Кавказу" Шевченка, яку — після впертих заходів у Вашинґтоні — поміщено на пам'ятнику Тараса Шевченка. — Той напис — це головна ідея праці Романа Смаль-Стоцького: „Не вмирає душа наша, не вмирає воля". — Професор Іван Крамаренко прощав Покійного в імені уряду УНРеспубліки в екзилі. Він підкреслив у своєму короткому слові заслуги Покійного, як організатора й голови Товариства Прометей у Варшаві, організації, що охоплювала всі поневолені Москвою народи й мала за ціль організувати й пропаґувати боротьбу проти Москви. — Третім і останнім промовцем був президент Українського Конґресового Комітету, професор Лев Добрянський, який, глибоко зворушений, оповів про останні хвилини життя Покійного, що виявив подивугідну твердість і силу духа. Проф. Роман Смаль-Стоцький був комбінацією людини сильної волі, патріота, християнина й ученого. Він був справжнім борцем за волю і промовець заповів, що буде пропонувати й наполягати, щоб 10-ий Конґрес Американських Українців присвятити пам'яті проф. Романа Смаль-Стоцького, як теж, щоб найближче число „Українського Квартальника" присвятити його особі. — Після того проф. Євген Вертипорох відчитав список діячів, які були приявними на ранішній Панахиді чи Богослужбі після похорону.

Головну Раду Т-ва НТШ репрезентував проф. Є. Вертипорох із Торонта. НТШа репрезентували: д-р Осип Андрушків, інж. Р. Кобринський, д-р В. Лев, д-р Г. Лужницький, Іван Кедрин-Рудницький, д-р М. Стахів, д-р В. Стецюк, і д-р М. Чировський. Філядельфійський Осередок НТШа репрезентував д-р М. Масимович. Від Українського Конґресового Комітету були приявними: проф. Л. Добрянський, І. Білинський, д-р Е. Жарський, д-р В. Душник, мґр. І. Базарко, др М. Ценко і д-р С. Ворох. Від Комітету Пам'ятника Шевченка — д-р Я. Падох. Від Українського Народного Союзу: Йосип Лисогір, Марія Душник і С. Гавриш. Від „Провидіння": о. шамб. М. Харина, д-р О. Білик і пані С. Вовчок. Від Українського Робітничого Союзу, — інж. В. Забродський (також від Братства кол. Вояків І УД УН). Від Української Народної Помочі — Л. Футала. Від Українського Інституту Америки — адв. М. Пізнак. Від Дослідного Центру Карпатського Союзу — Ю. Ревай, від ОДВУ: д-р Б. Гнатюк; від ООЧСУ — д-р Я. Бернадин, д-р П. Мірчук; від Союзу Українок Америки — Ст. Пушкар, О. Лотоцька і Лідія Бурачинська; від Асоціяції українських професорів американських високих шкіл — д-р П. Стерчо; від Катедри Українознавства при Гарвардському університеті — д-р М. Богатюк із Сиракюз, від Відділу УККА у Балтиморі — В. Чорнодольський, — від кол. корпорації „Запороже" на Буковині — д-р О. Соколишин, від „Пласту" — Християна Навроцька, від СУМА — І. Шперналь і Зоя Маркович, від Об'єднання Буковина — д-р І. Новосівський, від ОБВУА — І. Поритко, від Асоціяції Української Культури — д-р М. Кушнір із Вашинґтону, від Т-ва „Обнова" — д-р П. Ісаїв, від ЛМКлюбу у Філядельфії — д-р В. Рудницький. Приявними були також — ген. П. Шандрук і група українських письменників та мистців — Галина Журба, І. Коровицький, В. Гайдарівський, В. Біляїв, П. Мегик, Антін Рудницький.

З Вашинґтону прибула делеґація в особах заступника тамошнього Відділу УККА мґр. Б. Скаскова, інж. В. Маєвського від Відділу ООЧСУ і мґра. Т. Царика, секретаря станиці ПАВНА.

Закрив зібрання Митрополит Амбросій своїм останнім словом, в якому з'ясував, що Покійний поцікавився був за свого життя новим цвинтарем української католицької парафії у Філядельфії і висловив бажання, щоб тм похоронили його.

Згідно з останньою волею професора Романа Смаль-Стоцького — його похорон був надзвичайно скромний, тихий. Це не була громадська маніфестація, яка напевне була б відбулася, коли б не застереження Покійного. Всією організацією похорону займався тільки уповноважений Покійним Професором інж. Ю. Ястремський у тісному порозумінні з Митрополитом Кир Амброзієм. Домовина не була прикрашена ніякими квітами ані прапором, а єдиним зовнішнім доказом, що це померла видатна постать, що займала високе становище в громаді, була участь представників численних установ і організацій та влаштована після похорону зустріч в церковній залі.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

В Торонті відбулася XI Крайова Конференція Ліґи Визволення України

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

тарія І. Яремко, посадник м. Торонта В. Денісон, представник Торонтського владики Кир Ісидора о. М. Стофанів, голова Головної Управи ООЧСУ мґр. І. Винник, голова ГУ УНПомочі В. Мазур і посол до федерального парляменту В. Дікон. З письмових привітань, що наспіли на конференцію в дуже великій кількості, відчитано — послання з благословеннями від найвищих ієрархів Української Католицької Церкви: Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, митрополита Кир Максима, архиєпископа Кир Івана, єпископів Кир Андрія і Кир Ісидора, Слово Голови Проводу ОУН Яр. Стецька і привітальні листи від д-ра Д. Донцова та о. С. Іжика. Відчитано привітання від лідера опозиції в федеральному парляменті дост. Р. Стенфилда, від прем'єра онтарійського уряду Дж. Робартса і міністра імміґрації в Оттаві МекЕкена. Понад 70 інших привітань були коротко зреферовані учасникам бенкету.

До центральних керівних органів ЛВУ на рр. 1969-71 увійшли: Головна Управа ЛВУ: Д-р Роман Малащук — голова; інж. В. Безхлібник, д-р М. Сосновський, інж. Яр. Чолій (Монтреаль), мґр. Ів. Іванчук (Вінніпеґ), В. Саґаш (Ріджайна), М. Сус (Едмонтон), М. Чуйко (Ванкувер) — заступники голови; члени Головної Управи: інж. М. Барабаш, М. Бартків, П. Бащук, С. Безубко, І. Бойко, І. Вараниця, С. Горлач, мґр. В. Кліш, І. Козак, С. Кузь, проф. О. Кушнір, В. Макар, ред. О. Матла, В. Окіпнюк, інж. Ю. Сумик, ред. В. Солонинка, д-р Б. Стебельський, мґр. Ю. Шимко, п-ні М. Солонинка і п-ні Н. Вараниця.

Головна Контрольна Комісія: інж. М. Кравців, інж. П. Бубела, інж. Леоніда Вертипорох.

Головний Громадський Суд: проф. М. Андрухів, Л. Жила, М. Кошик, д-р М. Остафійчук, І. Паркасович.

Централя ОЖ ЛВУ: Марія Солонинка — голова, Н. Вараниця, М. Нарожняк (Вінніпеґ), Я. Брянявська (Монтреаль), Т. Федорів (Едмонтон), Н. Ласківська (Ванкувер) — заступники голови; Н. Бащук, Б. Гнатиків, С. Білик, О. Заверуха, О. Романишин, Т. Стахів, Н. Андорст, Є. Фенцор, І. Остафійчук — члени.

XI Крайова Конференція ЛВУ, з нагоди 20-річчя організації, наділила званням почесних членів ЛВУ: д-ра Д. Донцова та сеньйорів українського визвольного руху — інж. М. Кравцева, ред. І. Вараницю, п-ні Н. Вараницю і інж. Олександру Палієнко.

XI-ту Крайову Конференцію ЛВУ закінчено в неділю 27 квітня о год. 7-ій вечером, відспіванням „Не пора" — інформує в пресовому повідомленні Президія Конференції.

ДОПОВІДЬ Д-РА К. ТУРКАЛА В УВАН

Ню Йорк. — На Науковому Засіданні Відділу природничих і медичних наук УВАН виступить з доповіддю д-р Ярослав К. Туркало на тему „Проблеми продовження життя людини". Доповідь буде ілюстрована кольоровими фотографіями. Засідання відбудеться в неділю 4-го травня о 5-ій год. дня в приміщення Академії.

Замість квітів на свіжу могилу
мого Найкращого, Найбільшого Друга, Товариша
зі шкільної лавки гімназії в Бучачі,
Друга Визвольних Змагань

Інж. КОРНЕЛЯ КІЗЮКА

б. сотника Української Галицької Армії
пересилаю 25.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства.

Ню Гейвен, Конн. — Михайло ЧАЙКІВСЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою, що дня 22. 4. 1969 р. померла наґло на 52-му році життя, родом з Городка Яґайлонського,

наша Невіджалувана ДРУЖИНА і МАТИ

БЛ. П.

ТЕТЯНА ТИМНЯК

ПАНАХИДУ відправлено дня 26. 4. 1969 р. в каплиці похоронного заведення п. Музики, а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в катедрі св. Володимира, в парохії св. Володимира і Ольги в Чикаґо.

Тлінні Останки похоронено на українському католицькому цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо.

За вислови співчуття, зложення цвітів, прощальні промови та участь у похоронах — сердечно дякують горем прибиті:

Д-р МИКОЛА ТИМНЯК — муж (Рошелл, Ілліной)
СОФІЯ ҐІТОН — дочка (Лондон, Англія)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

СПОРТ

Редагує В. Сохан

3-го і 4-го ТРАВНЯ СПОРТОВІ ІМПРЕЗИ ПІД ПАТРОНАТОМ УНСОЮЗУ

Відбиванкові першості СУАСТ-Схід
Плавацькі змагання і здавання ВФВ
Футбольна зустріч „Ч. Січ" — „Тризуб"

Вже в найближчу суботу і неділю, 3-го і 4-го травня, влаштовує „Чорноморська Січ" Нюарк три великі спортові імпрези, які заслуговують на особливу увагу. Це змагання відбиванки, плавацькі змагання та футбольні мистецькі змагання АФЛіги, які відбудуться в цих двох днях під патронатом Українського Народного Союзу та його Окружного Комітету Відділів у Нюарку.

В суботу, 3-го травня, починаючи від 10-ої години ранку, відбудуться в залях Колюмбія Гай Скул у Мейпелвуді, Н. Дж., відбиванкові змагання дружин чоловіків та жінок за першість Союзу Українсько-Американських Спортових Товариств, делегатури Української Спортової Централі Америки і Канади. Господарем цього відбиванкового мистецького турніру буде „Чорноморська Січ".

В цьому ж самому дні і в цій же школі Колюмбія Гай Скул у Мейпелвуді будуть влаштовані від 4-ої години по полудні плавацькі змагання хлопців і дівчат, які рівночасно здаватимуть норми з плавання для здобуття Відзнаки Фізичної Вправности.

В насупному дні, тобто в неділю, 4-го травня, о годині 2-ій по полудні, на стадіоні ім. Джана Ф. Кеннеді в Гаррісоні, Н. Дж. розіграють футбольні дружини „Ч. Січі" з Нюарку і „Тризуба" з Філядельфії перші в новому сезоні мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги.

Завдяки ініціятиві 214-го Відділу УНСоюзу при „Чорноморській Січі" патронат над цими трьома спортовими імпрезами перебрав на себе Український Народний Союз та Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку. В обидвох днях на поодиноких змаганнях будуть приявні гості з Головного Уряду УНСоюзу, Окружного Комітету і члени Відділів.

Багато любителів футболу, симпатиків „Ч. Січі", зацікавлені, в якому складі виступатиме наша дружина в цьогорічному важкому сезоні? Як уже відомо, склад „Ч. Січі" очолює визначний ветеран футболіст Вол. Чижович, який перебрав ще й обов'язки тренера. Як виглядатиме 1-ша дружина, одинока українська дружина стейту Ню Джерзі в АФЛізі, важко ще сказати. Існує багато поголосок, але на основі того, що нам відомо, склад „Ч. Січі" буде в більшості український. Змагові декларації мають підписати: Роман Куц, З. Снилик, Л. Вільчак, А. Гавран, М. Воробець, (по відповідному полагодженні справи), В. Гіменез. Правдоподібно переїде на постійно до Нюарку на працю Богдан Лялька, і ввійде до складу дружини. З нових визначних футболістів, з якими майже закінчено переговори, слід згадати Маріяна Олексина, який виступав у найвищій Лізі у Польщі, Оле Вернера, кол. репрезентанта Данії та Ернеста Поля, кол. репрезентанта Польщі із відомого Клюбу „Ґурнік". Очікується теж приїзду Івана і Дмитра Паливодів з Франції та декількох інших визначних футболістів з Европи. Одначе добра гра цього складу залежатиме від загальної піддержки дружини і чисельности глядачів на змаганнях.

Як заїхати на стадіон ім. Дж. Кеннеді

Стадіон находиться на вуличці Дей, яка перехрещує головну вулицю міста Гаррісон, Гаррісон Евню, по якій курсують автобуси з Джерзі Сити (ч. 43) та цілий ряд автобусів із Нюарку. Від Нюарку відділений Гаррісон тільки малою річкою. З Ню Йорку легко заїхати підземною залізницею (сабвей) фірми PATH (раніше „Гадсон Тюбс"), яка курсує по 6-ій Евню в Ню Йорку і іде до Нюарку. Висідати треба на перестанку Гаррісон перед Нюарком. Автами з Ню Йорку можна їхати через Голланд тунель і далі по Гаррісон Евню через Джерзі Сити до м. Гаррісону, де вуличка Дей перехрещується із Гаррісон Евню. З Гарден Стейт Парквей треба взяти виїзд Централь Евеню і по цій Евню їхати до Вашингтон Стріт, опісля по цій вулиці до Бридж Стріт і до Гаррісон Евню, бічна якої є Дей Стріт і там же стадіон Кеннеді.

О. Твардовський

— о —

УСК — „ГЕЛЛЕНІК" 4:1

Ню Йорк, 6-го квітня. — Легкою перемогою над грецькою дружиною пересунулась дружина УСК-у на 4-те місце в табелі „Великої Десятки" Нім. Ам. Футбольного Союзу. На воротах заграв цим разом в УСК-у Володимир Копчук, бо воротар Герлі виїхав до Каліфорнії на змагання з репрезентацією ЗСА проти Гаїті.

Перші ворота стрілив для УСК-у Мфума на 35-ій хв. Ця втрата воріт дуже прибила греків, але шість хвилин пізніше греки вирівняли. В другій половині УСК контролював м'яч, хоч греки були скоріші. УСК був технічно кращий і здобутими другими воротами заламав суперників. Треті і четверті ворота для УСК-у впали зі стрілів Керра в кінцевих хвилинах гри із індивідуальних проривів через оборону до грецьких воріт.

І. Дз.

ФУТБОЛЬНА ЛАНКА „ТРИЗУБА" ПІДГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО НОВОГО СЕЗОНУ

Управа „Тризуба", Філядельфія, веде посилену підготовку до нового футбольного сезону, в якому професійна дружина „Тризуб" мала б вийти на грище в якнайкращому складі. „Тризуб" втратив декількох змагунів, які відійшли до інших професійних дружин, тому треба шукати за поповненням складу, а це вимагає додаткових фондів на спровадження та законтрактування нових добрих змагунів.

Маючи за ціль вдержати надалі якнайкращу репрезентативну футбольну дружину в Американській Лізі та в грах за Чашу ЗСА, Управа „Тризуба" вирішила звернутися із закликом до ширшого українського громадянства, яке оцінює вагу пропаґанди українського імени у спорті, про збірку потрібних фондів на дальшу працю професійної ланки Футболу „Тризуб". Згідно з цим уповноважені представники „Тризуба" будуть збирати впродовж наступних тижнів серед нашого громадянства пожертви на працю футбольної ланки на спеціяльні збіркові списки „Тризуба".

П. Т.

УСК — „АЙНТРАХТ" 0:0

Ню Йорк, 13-го квітня. — Нерішена УСК-у була великою несподіванкою для симпатиків УСК-у, який тиждень раніше переміг високо грецьку дружину. Напад УСК-у без Пирдона і Зеленя втратив продуктивність та змарнував певних 7-8 підворітних нагод. Добре вив'язувався ще одинокий Дзюньо Шмотолоха, натомість Мфум і Керр змарнували багато стрілових нагод і замість стріляти по воротах із найближчих віддалей подавали м'ячі на крила. Також декілька разів не були поцілені ворота німців з близьких віддалей. Новий змагун Кубічек не надається на змагуна першої дружини.

Ці змагання були одними із найслабших, а в додатку ще й німці заграли дуже брутально, у висліді чого були поважніше контужені змагуни УСК-у Ґонзалес і Мек Кулі. Місце Керра на лівому крилі, де він продуктивніший.

Склад УСК-у: Копчук, Фінні, Ґонзалес, Мек Кулі I, Янґ, Ірфелт, Кравець, Кубічек, Шмотолоха, Мфум, Керр (Мек Кулі II і Масний).

І. Дз.

УСК — СК ЕЛІЗАБЕТ 5:1

Ню Йорк, 20-го квітня. — Завдяки цій високій перемозі висунувся УСК на третє місце у „Великій Десятці" Нім. Ам. Футбольного Союзу. Цим разом заграв в дружині УСК-у Пирдон, який мудро диригував нападом, що й дало вже в початкових хвилинах зустрічі перші ворота для УСК-у зі стрілу Керра.

В другій півгрі УСК заграв ще краще. Напад УСК-у в цій зустрічі заграв більше продуктивно та викінчував притомно акції підворітних комбінацій. Ворота для УСК-у здобули: Мфум 2, Пирдон 1, Шмотолоха 1 та Керр 1.

УСК рез. — СК Елізабет рез. 2:1.

Юнаки УСК — СК Елізабет 2:1

І. Дз.

БРІДЖОВА ЛАНКА „ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧІ"

В п'ятницю 18 квітня відбулися змагання при чотирьох столиках за системою Говеля. Розіграно 28 гор і чемпіонат вечора здобули Л. Рудзінський і М. Яворський. Вислід змагань був такий:

	% точок
1. Л. Рудзінський — М. Яворський	57.74
2. Ст. Хромовський — В. Юркетич	56.55
3. В. Гентиш — інж. В. Щерей	55.95
4. панство Стахові	53.57
5. інж. А. Лапичак — проф. Е. Федоренко	50.59
6. пані Л. Лапичак — пані О. Гентиш	47.62
7. інж. М. Тарапацький — М. Дзядів	39.88
8. д-р Я. Ляшевич — І. Хома	38.10

— о —

На останніх змаганнях в „Дуплікейт Брідж", 25 квітня сім пар розіграли 28 гор при чотирьох столиках за системою Говеля. Чемпіонат здобули: д-р Р. Кісь і Я. Ковалишин. Вислід змагань був такий:

	% точок
1. д-р Р. Кісь — Я. Ковалишин	59.38
2. інж. А. Лапичак — проф. Е. Федоренко	58.33
3. пані Л. Лапичак — інж. В. Щерей	53.12
4. панство Охримовичі	50.00
5. інж. М. Тарапацький — М. Дзядів	48.96
6. проф. О. Андрушків — М. Яворський	40.63
7. Ст. Хромовський — В. Юркевич	39.58

М. Яворський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 11-го ТРАВНЯ 1969 р.

ГЕМТРЕМК, Міч. Місячні збори Т-ва М. Шашкевича — 94 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Грилінг вул. Буде звіт Контрольної Комісії. На зборах буде гол. організатор п. Репета. Проситься чл. прибути на збори. — М. Борисьвич, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. о год. 11:30 ранку в церк. залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. — В. Козир, предс., Т. Шмаґала, секр.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

†

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПЕТРО ҐЕМСКІ (Ґембаровський), довголітній член Т-ва Запор. Січ — 206 Відд. УНС в Вунсакет, Р. Ай., помер 10 квітня 1969 р. по довгій і тяжкій недузі на 63-му р. життя. Покійний нар. 7 серпня 1905 р. в Маріс Мала в Юґославії, до ЗСА прибув 1930 р. Був власником газолінової станції 30 років. Залишив в смутку дружину Марію, сина Dr. Peter Gemski Jr., доньку Ольгу, 4 сестри: Теклю, Марію, дві в Юґославії і 4 внуків. Похорон відбувся 14 квітня 1969 року з пох. заведення до Укр. Правосл. Церкви св. Арх. Михаїла, а відтак на парохіял. цвинтар Blackstone, Mass. при участи родини, і членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Гардінк, секр.

МАТРОНА СИРОТА, членка 206 Відд. УНС в Вунсокет, Р. Ай., померла 12 квітня 1969 р. на 78 р. життя. Покійна нар. 11 вересня 1890 року в с. Борки, пов. Скалат, Зах. Україна. Залишила в смутку мужа Андрія, 3 доньки: Марію, Анну і Ольгу та 7 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 15 квітня 1969 р. з Укр. Правосл. Церкви св. Арх. Михаїла, а відтак на парохіяльний цвинтар в Блекстон, Масс. при участи родини, приятелів і членів Б-ва.

Вічна Їй Пам'ять!

Л. Гардінк, секр.

СТЕПАН ФЕЦИШИН, довголітній член Т-ва „Самопоміч" — 437 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер 6-го квітня 1969 р. на 67 році життя. Покійний народився в с. Братковичі, пов. Городок, Україна. Полишив у смутку 2 дочки: Ольгу, Марію, сина Ярослава, 8 внуків, 2 сестрінків та 3 сестри: Марію, Катерину і Пелягію в Україні. Похорон відбувся 9 квітня 1969 р. з похоронного заведення до Укр. Кат. Церкви Богоявлення, де була відправлена Сл. Божа, а відтак на цвинтар Holy Sepulchre, при участи рідні, приятелів і членів Відділу.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Малишівський, секр.

ОЛЕКСА СМИК, довголітній член Т-ва Запор. Січ — 21 Відд. УНС в Джансон Сиcomponent, Н. Й., помер 25 березня 1969 року на 70 р. життя. Полишив у смутку дружину Анну, 2 синів, 2 доньки, 5 внуків, 2 братів: Антона і Луку. Покійний походив з села Поникавиця, пов. Броди, Галичина. Був учасником Визвольних Змагань в рядах УСС. Похорон відбувся 27 березня 1969 р. з Укр. Правосл. Церкви св. І. Хрестителя у Джансон Ситі, а відтак на парафіял. цвинтар св. І. Хрестителя при участи родини, приятелів і членів Товариства.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа.

ТАРЗАН, Ч. 6174. Професор обіцяє рятунок.

Гаразд! За кілька годин я не буду таким дурним старим чоловіком, за якого вважає мене хлопець!

Виглядає, що це річ неможлива, але я готов зарискувати! Якщо зможу доплисти до берега, то зможу...!

Тарзан не потребує ризикувати своє життя для нас, Іто. Ми безпечно дістанемося до берега — докладно за 25 годин. Будь терпеливим!

Чи ти чув це, Тарзане? Як ти знаєш, професоре, що ми добудемось відсіль?